

at det måske viser sig, at Højesteret frikender regeringen, hvis Højesteret altså gør det. Derudover er der de områder, hvor Amsterdamtraktaten giver yderligere magt til EU, f.eks. på politisamarbejdsområdet og på menneskerettighedsområdet, som er helt fundamentale kerneområder inden for det nationale suverænitetbegreb.

Derfor er jeg selvfølgelig dybt skuffet over, at flertallet nu er indstillet på at feje disse ting ind under gulvtæppet, for det er jo i realiteten det, man ønsker. Man ønsker ikke den juridiske diskussion, fordi den er vanskelig, og fordi den kan give regeringen problemer i forhold til højesteretssagen. Det er det, der er kendsgerningen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 24:

Forslag til folketingsbeslutning om husstandsuddeling af en avis om Amsterdamtraktaten.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Fremsat 21/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Forslagsstillerne fremhæver selv i bemærkningerne, at spørgsmålet om udsendelse af en husstandsavis har været drøftet i Europaudvalget, og at der ikke var et flertal for udsendelse af en sådan avis. Derfor undrer det mig en smule, at forslagsstillerne samtidig siger, de fremsætter

dette forslag, for at partierne kan tage stilling, for partierne har sådan set taget stilling, men nu prøver hr. Keld Albrechtsen og hr. Frank Aaen altså igen. Derfor vil jeg sige et par ord om selve oplysningsindsatsen.

For det første: Der er jo stillet ret betydelige beløb til rådighed til oplysningsvirksomhed. Pengene administreres af et selvstændigt og uafhængigt nævn, som har 25 mio. kr. til sin rådighed. Disse penge stilles til rådighed ikke til tilhængere eller modstandere, men til begge grupperinger. Sådan skal det være, det er der en tradition for hos os.

Det giver gode muligheder for både tilhængere og modstandere for at få deres synspunkter udbredt.

Forslagsstillerne klager lidt over, at regeringen udsender publikationer, der følger regeringens fortolkning af Amsterdamtraktaten. Jamen det adskiller jo ikke behandlingen af dette lovforslag om Amsterdamtraktaten fra behandlingen af et hvilket som helst andet lovforslag. Når regeringen fremsætter lovforslag, som regeringen ønsker at få vedtaget, så fremhæver regeringen selvfølgelig de træk ved lovforslaget, som i det hele taget gør, at man fremsætter det, de fordele, der er, og den begrundelse, der er for at fremsætte lovforslaget. Regeringen kan selvfølgelig ikke fremlægge andre fortolkninger end sin egen.

Ud over dette så har regeringen taget skridt til en betydelig informationsvirksomhed. Det åbne Europa blev udarbejdet kort tid efter Amsterdamtraktatens færdigforhandling, som kom i juli måned, og jeg kan oplyse, at der har været meget stor efterspørgsel efter den – 180.000 er uddelt. Dertil kommer, at regeringen har færdiggjort et lille særtryk af lovforslaget om Amsterdamtraktaten med tilhørende bemærkninger og en teknisk gennemgang af Amsterdamtraktaten. Denne publikation, som er blevet præsenteret i dag, vil blive fordelt på kommunekontorer og postkontorer. Bagest i den findes en kupon, der indebærer, at enhver borger kan indsende den her kupon og vederlagsfrit, gratis få tilsendt et eksemplar af hele traktatkomplekset, som er stort. Der er altså alle muligheder for, at befolkningen kan søge sig den oplysning, der er relevant, og især sætte sig ind i det, som der skal siges ja eller nej til til sin tid, nemlig lovforslaget om Amsterdamtraktaten.

Endelig har regeringen jo allerede meddelt, at vi tager initiativ til udgivelsen af en række

temapjecer, der omhandler særlige sider af Amsterdamtraktaten. De to første, som handler om miljø og om åbenhed, vil være fremme inden jul. Endelig har Udenrigsministeriet på Internettet for også at bruge det medie dels en debatside, hvor der kan diskuteres, dels en såkaldt chatside, hvor man også med mellemrum kan diskutere med mig. Den første gang vil være den 1. december fra kl. 16 til 17. Vi forsøger også at bruge dette nye medie i oplysningsvirksomheden for at stille så gode muligheder til rådighed for befolkningen som overhovedet muligt for at skaffe sig den relevante belysning af Amsterdamtraktaten, og hvad den indebærer.

Ole Stavd (S):

Jeg vil godt takke for den udmærkede gennemgang af den store mængde af initiativer, der er taget netop for at sikre befolkningen den maksimale mulighed for, hvis man selv vil investere lidt tid i det, at få debatten og indsigten i forhold til hele Amsterdamtraktaten.

Spørgsmålet om, hvorvidt man skal udsende en husstandsomdelt avis, som det er sket tidligere, er jo lidt af et temperamentsspørgsmål, og der kan givet argumenteres både for og imod. Jeg synes egentlig, det har været en uorden, at vi har gjort det tidligere. Jeg synes ikke, at Folketinget som institution skal udsende tryksager eller publikationer til husstandsomdeling med alle Folketingets partier med fleres synspunkter. Jeg mener, det er en opgave for de politiske partier.

Derfor er jeg og Socialdemokratiet vældig tilfreds med, at vi har en løsning, hvor vi har fået afsat en rimelig beløbsramme, 25 mio. kr., hvor den ene halvdel fordeles imellem Folketingets partier samt de to store modstanderorganisationer, som er repræsenteret i Europa-Parlamentet, som derigennem kan få også en økonomisk baggrund for at gå ind i den oplysningskampagne og den debat der er med udgangspunkt i de synspunkter og de holdninger, som de enkelte partier nu engang har. Den anden halvdel kan søges bredt af organisationer, personer, som laver arrangementer, og som dermed også kan få den økonomiske basis for det. Det mener jeg er den rigtige måde at gøre det på, men det kan man selvfølgelig diskutere til hudløshed. Jeg synes, at det forslag, som Enhedslisten her har valgt at fremsætte, burde være unødvendigt, men det er jo igen et temperamentsspørgsmål.

Som det fremgår, er det for at få Folketingets partiers stilling til problematikken, som det hedder i bemærkningerne til beslutningsforslaget, men inden vi afgiver vores mening i Europaudvalget i den slags sager, er det selvfølgelig noget, vi har diskuteret i vores gruppe, og derfor er det også partiets stilling, vi tilkender. Og det er så en serviceoplysning til hr. Albrechtsen til fremtiden: Hvis det er sådan, at hr. Albrechtsen skulle være i tvivl om, at de synspunkter, vi tilkender giver i Europaudvalget, kun dækker de tilstedeværende medlemmer af Europaudvalgets synspunkter, kan jeg sige, at det ikke er tilfældet. Så hvis det er sådan, at vi ved den lille afklaring kan spare hinandens tid fremover, så er det altså sådan, at vi meget gerne vedstår os det, vi siger inden for dørene i sådanne sammenhænge, også når vi kommer uden for dørene.

Men som sagt afviser vi forslaget, for vi mener, at den måde, vi har fundet til at sikre, at alle synspunkter kan komme frem, er den rigtige måde, og vi synes faktisk, at det er en uorden, at Folketinget som institution skal udsende husstandsomdelte tryksager, for hvad er egentlig begrundelsen for, at man kun skal gøre det op til en folkeafstemning, som vi taler om her? Hvorfor skulle man ikke også gøre det forud for folketingsvalg? Skulle det også have som konsekvens, at kommunerne og amterne til kommunevalg og amtsrådsvalg skulle til at udgive forskellige publikationer til husstandsomdeling med de opstillingsberettigede partiers og listers synspunkter?

Derfor er jeg vældig tilfreds med, at vi er, om jeg så må sige, tilbage, hvor jeg mener at den debat hører hjemme, hvor vi forsøger at give også den økonomiske baggrund for, at alle synspunkter kan komme frem i den her debat. Dette mener jeg vi har gjort med rammen på 25 mio. kr., hvor vi både har sikret, at Folketingets partier får en økonomisk baggrund, at de to modstanderlister, som er repræsenteret i Europa-Parlamentet, får del i økonomien, og at den anden halvdel på ca. 12 mio. kr. bredt går til forskellige organisationer, som ønsker at lave arrangementer og tage initiativer i den her sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu har jeg lige set den publikation, som ministeren omtalte at regeringen har udsendt i dag. Den skal jo erstatte et neutralt eller alsidigt

informationsmateriale. Når man så blader i den, kan man se, at den ganske enkelt indeholder alle regeringens bemærkninger til lovforslaget om tiltrædelse af Amsterdamtraktaten.

Jeg vil godt spørge hr. Stavad: Kan man forestille sig en mere ensidig form for information fra statens side til borgerne end regeringens bemærkninger til Amsterdamtraktaten? Det kan jeg ikke. Den er jo gennemsyret af ensidighed til fordel for Traktaten. Den indeholder ikke gnist af kritisk tænkning i forhold til Traktaten. Det må hr. Stavad da medgive mig. Og det er altså, hvad borgerne kan hente på posthuset i stedet for den, som man kunne hente forud for sidste folkeafstemning, som Folketinget udgav, og hvor alle partierne og modstanderbevegelserne oven i købet kunne give udtryk for deres holdninger på lige fod og over for hinanden i en demokratisk debat.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Lad mig sige det pænt: Jeg er dybt forundret for ikke at sige direkte chokeret over, at Socialdemokratiets ordfører kan stå og sige, at det er en uorden at udsende en sådan avis, og hr. Ole Stavad mente tilmed, at vi hverken skulle have gjort det i 1992 eller 1993.

Jeg kan medgive, at det måske kan være et temperamentsspørgsmål, men at det skulle være en uorden at give reel oplysning, alsidig oplysning om, hvordan alle partierne rent faktisk stillede sig til Maastrichttraktaten, som det var tilfældet de to gange, fatter jeg ikke en lyd af.

Så siger hr. Ole Stavad, at så kunne man jo sende sådan en avis ud om alting. Det må jeg sige nej til, men jeg vil også kæmpe for, at der blev sendt sådan en avis ud, hver gang vi lavede en grundlovsændring, for det er nemlig at sammenligne med en grundlovsændring, når vi taler om Maastrichttraktaten eller om Amsterdamtraktaten. Derfor: Hvis vi skal have alsidig oplysning ud til borgerne – jeg kan ikke forestille mig, at Socialdemokratiet virkelig mener, at vi ikke må have alsidighed her – er det her den eneste måde, hvorpå vi kan sikre en loyal alsidighed, hvor alle får ordet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Jeg vil gerne rose regeringen for de pædagogiske bemærkninger, der er til det lovforslag, som er fremsat om

Amsterdamtraktaten. Jeg tror faktisk, at en meget stor del af befolkningen vil føle, at de får et betydeligt udbytte og en betydelig information om, hvad Amsterdamtraktaten indeholder. Og det er faktisk lykkedes udenrigsministeren i en forholdsvis kort og overskuelig form at give en god indføring i hovedindholdet i Amsterdamtraktaten, og det synes jeg der er god grund til at rose. Hvis det var sådan, at regeringen i sine bemærkninger til et lovforslag fremsatte noget, der lignede fejlagtigt vildledende eller forkerte oplysninger, er jeg helt overbevist om, at der vil være nogen, der sørger for, at regeringen kommer til skade, og det skulle den da også i så fald.

Så var det spørgsmålet om uorden. Det kan godt være, at det var lidt nordjysk sagt – det er ingen undskyldning – men det, jeg synes er uorden, er, at det er Folketinget som institution. Jeg synes ikke, at Folketinget som institution skal påtage sig den slags opgaver. Det kan godt være, at man endda også i Socialdemokratiet kan finde gruppemedlemmer, der ville være uenige med mig i det, for det er som sagt meget et temperamentsspørgsmål, men jeg mener faktisk ikke, at Folketinget som institution hverken ved folkeafstemninger eller i forbindelse med valg af forskellig karakter, til amtsråd eller kommunalbestyrelser, skal påtage sig at udsende de enkelte partiers eller opstillingsberettigedes, eller hvem vi nu taler om, forskellige synspunkter.

Jeg er derimod stor tilhænger af, at vi forsøger sammenlagt at skrue tingene sådan sammen, at der også er økonomisk mulighed for, at alle synspunkter kan komme til orde, at alle synspunkter kan blande sig i debatten, at alle synspunkter kan komme frem for befolkningen og dermed give den nuancerede baggrund for den stillingtagen, der skal tages.

Formanden:

Vi tager en omgang til. Hr. Keld Albrechtsen og fru Annette Just.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at det bekymrer mig, at hr. Stavad åbenbart har den opfattelse, at den pjece, som regeringen har udsendt i dag, som altså indeholder regeringens bemærkninger til lovforslaget om Amsterdamtraktaten, ligefrem skulle være nøgtern eller saglig. Det bekymrer mig,

for så har hr. Stavad overhovedet ikke forstået problemet.

I den pjece fremfører regeringen, jeg havde nær sagt over for de sagesløse borgere, f.eks. påstanden om, at Traktaten gør EU-samarbejdet mere åbent og demokratisk. Det er en sætning, der smækkes lige i hovedet på den danske befolkning, som om det var en kendsgerning, når nu vi andre ved, at det ikke er rigtigt, når nu vi andre har dokumenteret ved konkret analyse af Traktaten, at der ikke er noget i Traktaten, der gør EU mere åben og demokratisk.

Nærhedsprincippet vil få en stærkere placering, meddeler regeringen borgerne. Der er intet i Traktaten, der giver nærhedsprincippet en stærkere placering; det ved alle, der har studeret Traktaten grundigt. Og sådan kunne man blive ved.

Det er endnu en gang et propagandaskrift, som regeringen har udsendt.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil godt starte med at sige til hr. Stavad, at han såmænd ikke behøver at undskylde sin beskedne, milde overdrivelse fra det nordjyske ved at sige, at det er en uorden at sende noget sådan ud. Jeg forstod det ganske udmærket.

Jeg har såmænd været rigeligt i Nordjylland og forstår glimrende, hvad det er, hr. Ole Stavvad siger. Jeg er helt med på, at vi i København ville bruge større kraftudtryk. Men hr. Stavvad har nu desværre fået flertal i sin egen gruppe til at sige, at noget sådant, hvor man får både alsidighed, hvor alle partier får lov til at komme til orde, og hvor man får alle nuancerne med, skal vi ikke have mere.

Desværre har Socialdemokratiet måttet bøje sig for hr. Stavads nye syn på, hvordan man skal føre en loyal politik over for befolkningen. Det er, som om hr. Stavad er bedøvende ligeglad med befolkningen, bare Socialdemokratiet får ret i denne sag.

Det er unuanceret, det er uacceptabelt for enhver, der godt kan lide at tale med folk og lytte til, hvad folket siger, og derfor ønsker vi stadig, at der skal gives alsidig information og ikke det, hr. Stavad nu har fået tromlet Socialdemokratiet tilbage til, nemlig ensidig propaganda.

Charlotte Antonsen (V):

Et andet udtryk for alsidighed er forvirring, og det er vel egentlig også det, der er modstander-

nes ærinde: man ønsker at skabe så stor forvirring som muligt.

Hr. Keld Albrechtsen kom med et argument om, at vi vil være ude af stand til at lave en fælles husstandsomdelt avis, fordi lovforslaget fra regeringen er et propagandaskrift, og at nærhedsprincippet ikke bliver forbedret. Hvis vi på den baggrund skulle lave en fælles side, som vi gjorde i den gamle husstandsomdelte avis, ville det være en umulighed, og det kan vi jo lige så godt sige med det samme.

Det nye er også, at der er sat mange millioner kroner af, så partierne kan oplyse deres medlemmer og oplyse hele landet. Der er mange aviser i Danmark, som også hr. Keld Albrechtsen benytter flittigt, så der er ikke noget som helst, der forhindrer, at enhver kan udtale sig om Amsterdamtraktaten og blive hørt af det ganske land. Vi ser overhovedet ikke nogen grund til at gøre et forsøg på at skabe en husstandsomdelt avis, og vi tror i øvrigt, det ville være fuldstændig umuligt at blive enige om noget som helst her i huset. Dertil er afstanden og udlægningen af teksten blevet alt, alt for stor.

Til sidst vil jeg godt sige, at for Venstre er åbenhed meget vigtig i EU-diskussionen. Vi mener faktisk, det er forudsætningen for, at der bliver sagt ja, og derfor går vi ind for så meget information som muligt. Vi glæder os over, at alle i Danmark, der har lyst til at få Traktaten, kan få den, og at vi i øvrigt har et samfund, et demokrati med ytringsfrihed, så alle synspunkter kommer til orde. Vi tror på, at jo mere diskussion og jo bedre information der er, desto større forståelse er der for det arbejde, vi gør i EU, og desto flere danskere vil stemme ja.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er et opklarende spørgsmål til fru Charlotte Antonsen. Så vidt jeg har forstået, mente hun, at når vi nu er uenige om f.eks. teksten i regeringens seneste pjece, kan vi ikke i fællesskab sætte os ned og udgive en avis, hvor Venstre har én side og Enhedslisten en anden side, hvor Enhedslisten kan skrive, at det, regeringen har skrevet i sin pjece, er forkert, og hvor fru Charlotte Antonsen kan skrive, at regeringen er en Guds gave til den danske befolkning. Jeg kan ikke forstå, hvordan den uenighed skulle kunne hindre, at man på demokratisk vis fremlægger de forskellige synspunkter i konkurrence med hinanden, og jeg må indrømme, at jeg finder, at

fru Charlotte Antonsens indvendinger ganske enkelt er ubegribelige.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som repræsentant for et af de partier, der anbefaler et nej til Amsterdamtraktaten, vil jeg gerne følge lidt i hr. Keld Albrechtsens fodspor og sige til fru Charlotte Antonsen: Jeg tror da sagtens, at hvis vi satte os ned med det formål at lave en sådan fælles avis, kunne vi godt finde ud af sammen at skrive en første side, der nøjternt fortæller, at Amsterdamtraktaten blev vedtaget den og den dag, og nu skal den sendes til ratifikation, og der skal være folkeafstemning den og den dato – altså nogle faktuelle oplysninger – hvorefter partierne og organisationerne redegør for, hvorfor de anbefaler henholdsvis et ja eller et nej. Det tror jeg sagtens vi kan finde ud af, så påstanden om, at det ikke skulle kunne lykkes, skal i hvert fald ikke stå uimodsagt her i dag, så fru Charlotte Antonsen kan bruge det som argument for at afvise forslaget.

Når fru Charlotte Antonsen taler så meget om, at åbenhed er så godt, får jeg altså en fornemmelse af – også når regeringen taler om det – at åbenhed er meget godt, når vi taler om noget, der skal ske i EU; der sker godt nok ikke så forfærdelig meget ved det, men vi taler meget om det. Men når det kommer til en åbenhedsdebat her i Danmark, hvor der faktisk er mulighed for, at Folketingets partier kunne gøre noget ved det, ser vi en utrolig grad af lukkethed. Jeg kan desværre ikke nå at remse dem op nu, men der er talrige eksempler på situationer, hvor også Venstre har medvirket til at skabe en utrolig lukkethed om EU-debatten og EU-processen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Venstre har aldrig medvirket til at skabe lukkethed om EU-processen, og hvad skal vi med en fælles, husstandsuddelt avis, hvis vi ikke engang kan blive enige om en fælles side? Det var trods alt det, der bandt os sammen i den gamle avis. Men det, der nu lægges op til, hvis vi bare hver især skal skrive en side, ville jo svare til, at vi sammenhæftede vores partiprogrammer, og det er for mig at se meningsløst. Vores partiprogrammer udmærker sig ved at være meget forskellige, så hvorfor skal de deles ud sammen? Så skaber de da kun forvirring.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå, det er Venstres synspunkt, at det vil skabe forvirring, hvis borgerne får al den information, der både argumenterer for et ja og for et nej. Det er meget, meget nemmere, hvis Venstre kan sikre, at de fleste borgere kun får materiale, der argumenterer for et ja, for så forvirrer det ikke borgerne. Sikke dog et synspunkt i et demokratisk samfund!

Men jeg tog egentlig ordet, fordi fru Charlotte Antonsen sagde, at Venstre aldrig har medvirket til lukkethed i EU-processen. Jeg ved ikke, om fru Charlotte Antonsen har tid et øjeblik, for det giver mig nemlig anledning til at spørge fru Charlotte Antonsen, om Venstre har været tilhænger eller modstander af, at regeringen skal udlevere forskellige dokumenter ved retsbehandlingen af grundlovssagen, fordi jeg er blevet forvirret, når jeg har set medierne.

Jeg ved godt, det ligger på kanten af det, vi debatterer i dag, men fru Charlotte Antonsen gav selv anledning til spørgsmålet: Har Venstre været tilhænger eller modstander af det? Fru Charlotte Antonsen har, når vi har behandlet spørgsmålet, været modstander af, at de bilag skulle udleveres; men til min forbløffelse hørte jeg hr. Uffe Ellemann-Jensen sige i en TV-avis, efter at Højesteret havde besluttet, at regeringen skulle udlevere dokumenterne, at Venstre hele tiden havde ønsket, at de dokumenter skulle udleveres, og at det skulle være sket meget tidligere. Så Venstre ved man måske også, hvor man har i denne sag, eller hvordan ligger det?

Kent Kirk (KF):

Til det sidste må jeg sige, at det har jo ikke meget at gøre med beslutningsforslaget, så jeg vil forholde mig til selve forslaget.

Vi mener, at den måde, vi har tilrettelagt oplysningskampagnen på, er god og forsvarlig. Alle borgere, der er interesseret i at få nogle oplysninger om Amsterdamtraktaten, får mulighed for at få de oplysninger, og vi sikrer også, at de politiske partier og bevægelser får mulighed for at komme ud til befolkningen og oplyse om deres syn på Amsterdamtraktaten.

Da det hele tiden er et spørgsmål om prioritering – altså hvor pengene skal bruges, og hvordan de kan bruges på den bedst mulige måde til at oplyse befolkningen – mener vi, at den beslutning, der er truffet om denne gang ikke at lave en husstandsuddelt avis, er den rigtige beslutning, og derfor må vi afvise forslaget

fra Enhedslisten. Vi tror, at befolkningen vil være veloplyst den 28. maj 1998, når den skal til stemmeurnerne og stemme for eller imod Amsterdamtraktaten.

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg vil endnu en gang henvise til det, jeg sagde under førstebehandlingen af det foregående beslutningsforslag, og minde Folketingets flertal om, hvad det var, vi erfarede efter 1992. Og så vil jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at de reaktioner, jeg har fået fra almindelige mennesker, der læste de husstandsomdelte aviser, er meget positive, så jeg vil endnu en gang henstille til Folketingets flertal om at ændre opfattelse.

Annette Just (FP):

Jeg må desværre give fru Anne Baastrup fuldstændig ret. Jeg har aldrig mødt ét eneste menneske, som var utilfreds med de husstandsomdelte aviser, vi lavede i 1992 henholdsvis 1993. Rent faktisk fik vi kun positive meldinger om, at her kunne man se, hvad det var, partierne var uerige om, og derfor var det en fornuftig ting.

Når fru Charlotte Antonsen fra Venstre pludselig siger, at vi vil jo aldrig kunne blive enige om den ene side, hvor der skal stå, hvad ændringerne reelt går ud på, vil jeg sige, at det er da egentlig mærkeligt. Det lykkedes i 1992, det lykkedes i 1993, og jeg kan ikke se, at der er noget som helst, der siger, at det ikke også skulle kunne lykkes her i 1997-98 at lave en side, hvor de reelle ændringer er nævnt, og bagefter en side til hvert parti plus de organisationer, som bliver budt med. Det er altså ikke det, der er problemet.

Problemet er, som hr. Ole Stavad ganske rigtigt sagde, et temperamentsspørgsmål. I enkelte partier har man nu fået flertal for de nye synspunkter, som er kommet til orde, og derfor er der nogle, der siger: Vi kan klare os helt uden information og lad os så prøve at forhindre modstanderne i at komme til orde. Det er selvfølgelig også et temperamentsspørgsmål, om det er reelt over for befolkningen, og Fremskridtspartiet mener, det er meget uærligt. Vi går faktisk ind for, at befolkningen skal have en alsidig information.

Derfor var vi meget glade for den husstandsomdelte avis, selv om vi da gerne havde ønsket, at der havde stået meget mere om, hvorfor vi skulle sige nej. Det ville vi gerne have haft, men

det er ikke det, vi diskuterer her. Her diskuterer vi, om alle får lige mulighed for at sende deres informationer ud til alle borgerne, og det får de kun, hvis der laves en sådan husstandsomdelte avis. Få alsidighed ind, få det til at blive reel oplysning og ikke ensidig oplysning, for det er da helt sikkert, at når Fremskridtspartiet sender sine oplysningspjecer ud, vil de være ensidige og se tingene ud fra Fremskridtspartiets synspunkt, ligesom Socialdemokratiets pjecer vil være ensidige og se tingene ud fra Socialdemokratiets synspunkt, og ligesom Udenrigsministeriets pjecer ensidigt vil gå ind for regeringens synspunkt.

Men ingen af de pjecer vil blive lagt frem og vejet op imod hinanden, som vi reelt oplevede, at synspunkterne blev i de husstandsomdelte aviser. Det er deri, den store fordel ligger, og derfor blev jeg ærlig talt lidt rystet, da hr. Stavad spurgte: Jamen skal vi lave en husstandsomdelte folketingsavis om alt muligt? Her taler vi om en ting, der er lige så vigtig som en grundlovsændring, og jeg kan love, at vi også vil støtte, at når vi skal lave en grundlovsændring – ingen ved i dag, hvornår den kommer, men når den kommer – skal forslaget også sendes ud, så sagen kan blive ordentlig oplyst, så hele befolkningen ved, hvad det drejer sig om, og så ingen bagefter kan komme og sige, at de kun har fået ensidig propaganda.

Men jeg forstår, at det er Socialdemokratiets opfattelse nu – og de har fået resten af de EU-venlige partier med – at der skal laves ensidig propaganda, og at man skal prøve at lave en snuptagsløsning for at få Amsterdamtraktaten igennem. At tænke sig, at der er partier, der har så lidt tillid til det projekt, at de ikke tør tage en åben og ærlig kamp om det!

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan jo åbenbart anskue spørgsmålet her ud fra flere sider, og efter vores vurdering i Dansk Folkeparti handler hele den debat, vi har haft i de seneste måneder og indtil nu, om muligheden for at oplyse om Amsterdamtraktaten og dens konsekvenser, og om at tilhængerne af Traktaten gør alt, hvad de kan, for at undgå, at alt for mange danskere bliver alt for meget bevidst om de argumenter, modstanderne har for at stemme nej til Amsterdamtraktaten. Der er ikke grænser for de midler, man ønsker at tage i brug, og mange af dem har allerede været debatteret både under dette forslags

behandling og under debatten om det beslutningsforslag, vi behandlede tidligere på dagen.

Udenrigsministeren fremhævede i sin afvisning af forslaget bl.a., at det, at regeringen fremlægger sine synspunkter og laver nogle ting og sager, jo er samme procedure, som regeringen følger ved andre lovforslag, nemlig at komme med sine meningstilkendegivelser. Men sagen er jo, at vi her står i en helt anden situation, end når vi behandler et ganske almindeligt lovforslag. Vi står i en situation, hvor vi skal have en folkeafstemning om, hvorvidt vi skal afgive større suverænitæt til EU, end tilfældet allerede er i dag.

Vi taler om en folkeafstemning, der skal afklare, hvorvidt Danmarks selvbestemmelsesret skal mindskes til fordel for EU's kompetence. Vi taler om spørgsmålet om, i hvor høj grad retten for Folketinget til at råde over Danmarks forhold eventuelt skal indskrænkes, eller om den skal blive ved med at være den samme som i dag.

Vi taler altså om nogle helt andre spørgsmål, end hvis vi behandlede et almindeligt lovforslag her i Folketingssalen. Hvis vi fortryder det, kan vi lave det om en måned senere. Dette her er noget helt, helt andet, og denne alvorlige situation, som burde give anledning til eftertanke, kommer overhovedet ikke til udtryk i udenrigsministerens afvisning af forslaget. Man sætter det nærmest i sammenhæng med alle mulige andre lovforslag, vi behandler.

Tilhængerne forsøger at sætte sig på de fleste af de midler, der er til rådighed for henholdsvis ja- og nejsiden, og de forsøger gennem regeringens egne publikationer via Udenrigsministeriet at sikre sig et forspring, når det drejer sig om argumentationen over for borgerne. Hvad angår det første vedrørende midlerne, der er til rådighed for ja- og nejsiden, er det helt klart, at med fordelingen af oplysningsmidlerne til partierne har man på forhånd sikret, at ja-argumentationen har den klart største vægt. Samtidig har regeringens materiale som f.eks. de temapjecer, udenrigsministeren omtalte, sikret, at udgifterne til ja-sigernes oplysningsarbejde, som rettelig burde udredes af Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, bliver afholdt af statsapparatet frem for af regeringspartierne egne midler. Det vil sige, at ikke blot har man sikret sig midler af den fordelingspulje, alle partierne har andel i, man har også sikret, at der kan stilles statsmidler til rådighed til partierne

egen oplysningsvirksomhed. Det er præcis det, der er tale om.

Selvfølgelig er det materiale, vi vil se i den kommende tid, partsindlæg. Det er helt klart, det kan ikke være andet, og jeg synes egentlig også, det er kommet godt frem i debatten. Men det afspejler også, at det eneste, der bør være svaret på det, er en publikation, som på én gang fortæller den del af befolkningen, der ønsker at læse den, hvilke argumenter henholdsvis ja- og nejsiden har. Det vil stille både ja- og nejsiden i en mere lige position over for befolkningen, og derfor er det eneste rigtige selvfølgelig det, der er angivet i beslutningsforslaget, vi behandler i dag, nemlig at der skal laves en avis om Amsterdamtraktaten, som skildrer partiernes synspunkter.

Jeg har faktisk ikke hørt ét eneste reelt argument imod at lave en sådan avis. Jeg kunne forstå det, hvis det var lidt i retning af det, hr. Ole Stavad var inde på. Hr. Ole Stavad var inde på, at Socialdemokratiet åbenbart havde lavet en fejl, da man tidligere gik med til at lave en fælles avis. Men det er ikke nævnt med ét eneste ord fra nogen ordførers side, at man har haft dårlige erfaringer med den avis, vi lavede sidst. Tværtimod er der en række af os, som kan huske, at der var meget stor sympati og mange positive tilkendegivelser fra de folk, der læste den.

Jeg tror ikke, der er tvivl om, når vi sidder og opsummerer det hele efter i dag, at det, der reelt er tale om, er, at jasiden vil gøre alt, hvad den kan for at sikre, at det kun er ja-argumenterne, der virkelig kommer ud, og vil gøre det besværligt for modstanderne at få deres argumenter til fordel for et nej til Amsterdamtraktaten ud. Det kan vi ikke gøre andet ved end at appellere til befolkningen om at reagere på det ved at stemme nej til Amsterdamtraktaten.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal endnu en gang takke de partier, som har stillet sig positivt til dette forslag, og det er i øvrigt de samme partier, som også var positive over for det foregående forslag. Der er naturligvis en helt klar sammenhæng i det.

Hr. Stavad bebrejdede os, at vi havde bragt forslaget frem her i Folketingssalen, når nu tanken allerede var blevet nedstemt i Folketingets Europaudvalg. Jeg må indrømme, at jeg har haft den forhåbning, at når hr. Stavad skulle forklare sin folketingsgruppe, hvad der var sket i Folketingets Europaudvalg, ville han ikke

kunne komme igennem med en sådan indstilling. Men det var altså for store forhåbninger at have til den socialdemokratiske folketingsgruppe, og det må jeg bare konstatere i dag.

Så vil jeg godt prøve at lave en samlet bedømmelse af situationen omkring debatten og midlerne til debatten. På nuværende tidspunkt er det samlede billede, som hr. Thulesen Dahl var inde på, at tilhængerne bruger deres position i regeringen til at udsende den ene dybt ensidige pjecce om traktaten efter den anden. Vi har set det seneste eksempel i dag med regeringens udsendelse af et særtryk af loven med alle de bemærkninger, som tegner et fuldstændig ensidigt, positivt billede af Amsterdamtraktaten. Vi har set tidligere pjecer, og regeringen har truet med, at flommen af pjecer fra den kant vil fortsætte for fuldt tryk fremover. Man har fremlagt en juridisk redegørelse, men ønsker ikke en uvildig redegørelse i stedet for, og man fordeler midlerne skævt, som det også allerede har været nævnt.

Tilhængerne får altså på alle måder i pose og sæk, og oven i købet afskærer man så unionsmodstanderne fra den mulighed, de havde forud for folkeafstemningen i 1993, nemlig at de i en fælles avis på lige fod med tilhængerpartierne kunne fremlægge deres synspunkter over for befolkningen. Det var en virkelig flot og demokratisk ting, som skete i 1993, hvor man på den måde gav befolkningen mulighed for at se modstandernes og tilhængerens synspunkter stillet op over for hinanden, endda med flotte billeder af hr. Steen Gade og hr. Holger K. Nielsen – jeg ved ikke, om hr. Stavad også var med. Det var smukt demokratisk, at man her gav de vælgere, der ønskede at konfrontere ja- og nejholdningerne, mulighed for at undersøge, hvor argumenterne kunne bære, og hvor de ikke kunne bære, mulighed for direkte at sammenholde tilhængersidens og modstandersidens argumenter.

Men det frygter man åbenbart denne gang fra tilhængersiden, og jeg kan ikke få andet indtryk på baggrund af denne debat end at det, man i virkeligheden ønsker ved at træffe beslutning om, at vi ikke skal have en sådan avis denne gang, er, at man nemt og bekvemt kan slippe uden om at lade unionsmodstanderne komme til orde. Dengang var de unionsmodstanderbevægelser, som er repræsenteret i Europa-Parlamentet, også med, og det er nok i virkeligheden her, et af tilhængerens hovedargumenter gemmer sig bag det hele. Man bryder sig nok i vir-

keligheden ikke om, at Juni Bevægelsen og Folkebevægelsen på den måde får mulighed for at komme til orde over for befolkningen.

Jeg har en ubehagelig mistanke om, at når vi når ned til bundlinjen, er netop det det egentlige argument fra jupartierne side for, at man ikke vil støtte dette forslag, og det kan jeg, som andre har været inde på, kun beklage dybt. Det havde jo været en god ting, hvis vi havde kunnet starte debatten op til folkeafstemningen på grundlag af at sige: Vi er uenige om traktaten, men vi er i det mindste enige om de spilleregler, debatten skal foregå efter. Vi er i det mindste enige om, at det skal være en fair debat, og at den skal holdes på et niveau, hvor tilhængere og modstandere så vidt muligt som udgangspunkt stilles lige.

Det havde været en god og demokratisk ting, hvis vi alle sammen kunne have taget det som udgangspunkt for debatten. Nu må vi i stedet konstatere, at vi står i en situation, hvor de, som sidder på flertallet i Folketinget, bruger alle midler til at forsøge at skaffe sig en fortrinsstilling i debatten. Men det tror jeg befolkningen vil gennemskue. Jeg tror, det vil få en negativ virkning for tilhængerne, og det er den eneste opmuntrende ting, man kan udlede af den debat, vi har haft her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 78: Forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomstskat for personer m.v. (kildeskat) og skattekontrolloven. (Elektroniske skattekort og selvangivelse af aktieindkomst). Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 14/11 97).